

Erin er et Tillæg af en Tiendebel altfor ringe, og det standser altfor tidlig; thi 80 Rd. skal jo efter Forslaget være det Spieste, en Embedsmand skal kunne faae. Mine Herrer! jeg er Embedsmand og bor her i Kjøbenhavn; jeg klager ikke over Nød, nu, jeg betaler til Kjøbenhavns Kommune i Indkomstskat i disse Aar over 100 Rd. aarlig, og jeg siger, at, naar jeg betaler over 100 Rd. i Indkomstskat, saa foragter jeg et Tillæg af 80 Rd., naar det skal gives mig for at udjevne det Misforhold, der er opstaaet og opstaaet tillige derved, at, da jeg indtraadte i Embedsstandslivet, forudsatte man, at en Embedsmand i Kjøbenhavn, naar han ikke havde den mindste Eiendom og ikke noget privat Erhverv, var fri for Skat til Kommunen. Det er et Paalæg, jeg har faaet, og som jeg finder mig i; men, naar man vilde udjevne Forholdet ved at give mig 80 Rd., som jeg forresten godt veed, at jeg nu ikke skal have; men, naar man vilde udjevne Misforholdet for en fattig Mand, en Lærer, der har 1,000 Rd., eller en Soldatjent med 600 Rd., vil jeg sige, at det, for den Sidste at ville afhjælpe hans Nød med et Tillæg af 60 Rd., er derisort — jeg vil bruge et fremmed Ord, thi undertiden klinge de danske saa stærkt.

Vi have altsaa i Genhold til det Udviklede med Overbevisning om, at Landstingets store Flertal erkjender, at disse Betragtninger om Realiteten ere sande — det blev jo allerede stærkt udtalt af den, der førte Ordet for Forslagsstillerne, og udtalt saaledes, at der ikke er Tvivl om, at alle Forslagsstillerne dele disse Betragtninger — stillet et Endringsforslag, der indeholder de to Momenter: at fortsætte Dyrtidstillæget lidt højere op, idet vi tillige forhøje det noget, og at lade det opnaaede Maximum vedblive gennem alle Erin. Det er Hovedmomenterne. Vi have stillet Tillægget lavere, end Regjeringen havde foreslaaet, men nu hører jeg, at der kommer edelmødige Stemmer, der med stor Pathos ville sige os: Stil ikke et saa uverdigt Forslag, og at disse samme Stemmer ville stemme imod os og sige: Nei, naar I ikke kunne foreslaa noget Ordentligt, saa foreslaa ikke dette, ja det er en Ydelse af Udelmodighed og Svjind, som jeg oftere har hørt, men jeg tager Sagen ganske praktisk. Jeg veed, at der er flere, der skulle dømmе i denne Sag end vi. Der er to Associer i den Forretning, i hvilken der her er Tale om at give Tillæg til Arbejdslønnen. Den tredie Associe, Hans Majestæt Kongen, er saaledes stillet, at han blot kan stille Andragende. Vi ere altsaa To, der skulle bevilge. Nu er det saa, at der er To, som skulle blive enige; thi ellers bliver der intet Tillæg. Den Ene har man først henvendt sig til med sit Andragende, men han har sagt Nei dertil, og han har gjort det paa en brusque Maade, thi han har forstaaet det hele Forslag. Men han

gik i sig selv og sagde: det var ikke ganske rigtig gjort, det var hverken hommet eller klogt, det kan dog komme mig til Skade, at jeg var saa usindet, og ikke blot usindet, men — jeg vil kalde det sparsommeligt. Saa kom der da et Forslag. Nu siger den anden Kompagnon: Efter Forholdene maa jeg respektere min Kompagnons Mening; han er i det Hele taget lidt paaholdende; det gaar ikke an, at jeg kommer og forlanger det Samme, som tidligere er forlangt, ogsaa af den Grund, at det ikke tager sig godt ud; han maa jo kunne have et Forvar og sige: man gjorde et ubilligt Forlangende, og derfor sagde jeg Nei, men naar man kommer med et billigt Forlangende til mig, saa kan jeg paa anstændig Maade sige Ja. Jeg vilde aldrig have stillet det Forslag, som Regjeringen havde stillet. Det hører til den Courtoisie, som to saadanne Kompagnoner skulle vise hinanden, at den Ene ikke opstiller som Forslag, hvad den Anden har forstaaet, men siger: Kjære Ven, saa vidt vil Du ikke gaa, men Noget maa vi gjøre, og Noget er bedre end Intet. Derfor have vi opstillet vort Forslag. Lad os betragte dets Resultat: Der vil blive givet 15 pCt. af de første 800 Rd., det er 120 Rd., dernæst 12½ pCt. af de næste 800 Rd., det er 100 Rd., altsaa medens efter Regjeringsforslaget Maximum var 300 Rd., er det efter dette Forslag 220 Rd. Denne Sum faar enhver Embedsmand, der har over 1,600 Rd. Indtægt. Jeg tror, at det er et overmaade moderat Forslag, og jeg tror, at man i det private Liv vilde være opmærksom paa, at der er slaaet stærkt af paa, hvad der først var blevet forlangt. Men vi have sagt: det er dog muligt, at Stemningen er saaledes, at dette Forslag ikke kan sættes igjennem, og derfor have vi stillet et subsidiært Forslag, der gaar ud paa, at der kun skal gives et Tillæg, hvis Maximum er 144 Rd.; men dette Tillæg er dog altid bedre end et Tillæg paa 80 Rd., og det vil stille de lavest stillede Embedsmænd bedre; thi vi have ikke sat 10 pCt., men derimod 12 pCt. som Lønningsforhøielse for de første 800 Rd. Det er altsaa en Forhøielse, som væsentligst vil komme de lavest stillede Embedsmænd til Gode. Hovedsagen er, at Forhøielsen bliver gennemgaaende, og at man ikke siger: de lavest Stillede give vi en Almisse, og de bedre Stillede give vi slet ingen Ting. Naturligvis foretrække vi, at det principale Forslag bliver vedtaget, men i hvert Fald ønske vi Vedtagelsen af det subsidiære.

Hvorfor stille vi nu dette Forslag? For det Første, fordi Sagen er retfærdig — og det tror jeg, at Flertallet her vil anerkjende — men dernæst fordi Landstinget har givet Forslagsstillerne en bestemt Erklæring i saa Henseende. Det blev udtalt under Tilslutning paa forskjellig Maade, at det foreslaaede Tillæg var aldeles utilstrækkeligt, og utilstrækkeligt paa en saadan Maade, at